

Oponentský posudek

V minulém roce jsem při jízdě autem vyslechl náhodně na radiu Clasic Chopinovo scherzo cis moll. Jak známo, stanice klasické hudby dost často neuvádí ani co se hraje, ani jméno souboru, či interpreta. Pro posluchače je to takový soutěžní kvíz ... řekl jsem si, že vylučováním jmen se doberu výsledku, hádal jsem, kdo z velkých jmen to NEHRAJE. /známo, že u těch „největších“ jmen se zachází např. s rytmem dosti svévolně – v chorálu obouruční běhy, které začínají na dobu třetí, nikoliv prvou/ Po odmítnutí či vyřazení asi 10 jmen nakonec náhodou z radia sdělili jméno interpreta: Marek Kozák.

Jeho absolventský koncert se konal 30. dubna. Sál Martinů byl zaplněn do posledního místa, atmosféra očekávání byla velká. Každý chtěl slyšet pianistu, který se dostal na poslední Chopinově soutěži do finale. Ostatně vyhrál 2 x soutěž v Mariánských lázních i v Darmstadtu, Smetanovu soutěž v Plzni - zde se omlouvám za případné necitování posledních úspěchů MK, ostatně to není účelem těchto stránek.....

Večer zahájil absolvent Busonihou úpravou Bachovy Chaconny. Vytěžil ze slavného díla vše: krásný zvuk, polyfonní vedení hlasů, neomylné gradace a velkou kulturu od jemných pianissim až po varhanní, znělé forte.

Oproti tomuto dílu pojal Kozák Beethovenovu sonatu Es dur op 27 jako intimní zpověď. S rozvahou a rozmyslem stavěl proti sobě temata této sonaty, kterou /právem?/ zastínila svou popularitou další v řadě – Měsíční.

Celký sál bouřlivě ocenil Uherskou rapsodii č. 2 v úpravě Rachmaninova. Zdá se, že technika absolventa mu umožňuje zahrát téměř vše v jakémkoliv tempu. Zajímavá je rovněž jeho zvuková představa, která je možná ovlivněna jeho druhým „srdečním“ nástrojem – varhanami.

Druhá půle recitalu patřila Čajkovskému - 6 kusů op. 19.

Absolvent hrál skladby prostě, romanticky bez zbytečného pathosu. Publikum čekalo na nejznámější kousek cyklu – Nocturno. Poslední 6. část Tema s variacemi se hrává i samostatně. Zde pianista vedle vzletu, citovosti uplatnil také svůj smysl pro polyfonii.

Na konec zazněla Rachmaninovova 2 sonata b moll ve verzi z roku 1931. Nevím, zda je to prvá, či druhá, ale myslím si, že existují verze 3. Dvě od samotného autora, a ta třetí od V. Horowitze.

Ať jak tak, Kozák hrál celou sonatu moderně, bez přidaných oktáv a patetických násosů a jiných extravagancí. Přitom ale dal dílu vše, co mu patří: pevnou strukturu, citovost, něhu i vzlet.

Celý večer se setkal s velkým ohlasem a vděčné publikum si vynutilo řadu předavků.

Marek Kozák se ve své diplomové práci rozepsal o Ostravské klavírní škole po 2. světové válce. Mapuje vznik, vývoj i změny hudebních škol v Ostravském kraji. Jeho záběr je ale širší - zmiňuje se např. o začátcích Ostravského symfonického orchestru /dnešní Janáčkova filharmonie Ostrava/ i dalších tělesech na půdě severomoravského kraje vzniklých.

Každé pedagogické osobnosti, ať už minulé, nebo přítomné je věnován životopis. Autor práce taky čerpá své vědomosti z řady osobních, ústních rozhovorů. Vznikl tak velmi zajímavý dokument, který daleko přesahuje význam diplomové práce. Příloha je vybavena množstvím fotografií.

Za koncert i práci navrhuji hodnocení A

doc. Boris Krajný